

hjemme. Derfor er det på sin plads, at vi her i dag får en debat, en fordomsfri debat og ikke en debat, der retter et uanstændigt angreb mod alle friskoler, og som sætter alle under et dårligt lys, men en debat, der præciserer klart og tydeligt, hvad der er gået galt.

Det, at nogle få muslimske friskoler bare har kørt friløb, er i sig selv slemt nok. Mere slemt er det, at disse skoler skaber tvivl om, hvad der fremover kan findes på. Jeg husker stadig den debat, der var om Tvindskolerne, ja, det var helt utroligt, hvad de kunne finde på, og jeg tror desværre ikke, at ideerne fra deres side er ophørt.

I Dansk Folkeparti er vi af den overbevisning, at vi som før nævnt har et enestående friskolesystem herhjemme. Langt de fleste skoler gør et ordentligt og solidt stykke arbejde. Nogle få skoler er skyld i, at man efter Dansk Folkepartis opfattelse er nødt til at stramme lovgivningen op. Det vil for de fleste skoler ikke få nogen betydning, men skabe ro og sikkerhed på området igen.

Besvarelse

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil gerne begynde med at oplæse teksten på de to forespørgsler, sådan at det er klart for de tilstedeværende, hvad det er, jeg svarer på.

Forespørgsel nr. F 7 har følgende ordlyd:

»Hvilke konkrete initiativer agter regeringen at tage i anledning af Rigsrevisionens og Undervisningsministeriets undersøgelser af de muslimske friskoler for at sikre, at misbrug ikke længere kan finde sted.«

Teksten til forespørgsel nr. F 8 er følgende:

»Hvad kan ministeren oplyse om de muslimske friskoler Manarul-Huda og Al-Huda i København og Al-Irchad i Helsingør, om skolernes forbindelser til den prosyriske organisation AICP, om skolernes økonomi og eventuelle overførsler af penge til udlandet, om det pædagogiske niveau i undervisningen, herunder brugen af censurerede undervisningsmaterialer, og om tilsynet med friskolerne samt om, hvad ministeren vil foretage sig for at rette op på forholdene og forhindre gentagelser.«

Det er det, jeg har tænkt mig at svare på, og jeg er naturligvis fuldstændig parat til i de efterfølgende runder at inddrage andre spørgsmål i debatten.

Undervisningsministeriet har afgjort sagerne om, hvorvidt de tre skoler, som forespørgslerne her vedrører, opfylder betingelserne for at modtage tilskud i henhold til loven, og ministeriets afgørelser er naturligvis baseret på de bestemmelser, som findes i den pågældende lovgivning. Jeg vil derfor begynde med at sige noget om, hvad det er for nogle sanktionsmuligheder, som friskoleloven indeholder ved eventuel overtrædelse af dens regler.

Efter loven kan undervisningsministeren beslutte, at der ikke ydes tilskud til en skole, hvis der efter ministerens skøn ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at skolen opfylder lovens krav om, at skolen skal være uafhængig, og at skolens midler alene må gå til skolens egen skole- og undervisningsvirksomhed.

Der kan lægges vægt på, om skolen indgår i et fællesskab eller i et samarbejde med skoler, fonde, virksomheder, foreninger m.fl., der indbærer en nærliggende risiko for, at skolen styres af andre, og om skolens midler anvendes til formål uden for skolen. Herudover kan ministeren ved sin stillingtagen inddrage alle andre forhold, der har betydning for bedømmelsen af, om skolen er uafhængig, og hvordan skolens midler forvaltes.

Hvis en samlet bedømmelse af alle disse forhold falder ud til, at der ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at skolen er uafhængig, vil den derfor ikke kunne få tilskud efter friskoleloven. Hvis en skole har anvendt midler i strid med friskolelovgivningens tilskudsregler, så kan ministeriet kræve tilskuddet tilbagebetalt helt eller delvis.

Ministeriet har på baggrund af sin undersøgelse af sagen besluttet, at den ene skole – det vil være kendt for alle tilstedeværende – Manarul-Huda-skolen i København ikke længere skal have statstilskud, og at skolen skal tilbagebetale omkring 1 mio. kr., som den har brugt i strid med reglerne i friskolelovgivningen.

De fleste af de penge stammer fra skolens tilskud til en skolefritidsordning, der ikke opfylder minimumskravet med hensyn til forældrenes betaling. Resten af pengene er brugt til andet end undervisning og skoledrift, bl.a. til AICP's libanesiske ledelses besøg i Danmark og til bøger, som er fordelt uden for skolen, og som altså ikke er brugt til skolens formål.

Al-Irchad-skolen i Helsingør skal tilbagebetale 28.000 kr., som er brugt ved et besøg fra